

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **P. S.**
státní příslušností Ukrajina
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2018 č.j. KRPA-111188-15/ČJ-2018-000022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce ve svém doplnění žaloby namítal, že ve své výpovědi výslovně uvedl, že má na území České republiky tři dcery, z toho jednu nezletilou; s ohledem na tuto skutečnost bylo povinností žalovaného zkoumat rovněž eventuální zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Jelikož žalobce uvedl, že v České republice žije mimo jiné jeho nezletilá dcera, neopominutelnou povinností žalovaného dle žalobce bylo vypořádat se s otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Úvahy žalovaného se dle žalobce týkají pouze plnění jeho vyživovací povinnosti a nijak nereflktují dobu zákazu vstupu žalobce na území Evropské unie ani eventuální trestní vyhoštění, které mu bylo uloženo, což jsou nepřehlédnutelné překážky realizovatelnosti jeho styku s nezletilou dcerou po valnou část jejího dětství. Žalobce rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Azs 20/2015-45.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě oponoval žalobci tak, že výstižně shrnul v napadeném rozhodnutí podstatné skutečnosti skutkového stavu a uvedl, které listinné důkazní prostředky ho opravňují vydat napadené rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný dle svého tvrzení vypořádal s otázkou možné realizovatelnosti správního vyhoštění, přičemž dospěl k závěru, že neexistují dlouhodobě překážky, které by znemožňovaly cizince vyhostit; také jasně a konkrétně popsal skutečnosti, které naplňují důvodnou obavu nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění. Pobytová historie žalobce na území České republiky a jeho opakované porušování právních předpisů České republiky jasně svědčí o existenci důvodného nebezpečí maření či ztěžování výkonu pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejen že žalobce pobýval na území opakovaně neoprávněně bez víza v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění, ale i se na území dopouštěl od roku 2007 trestné činnosti (8x soudně trestán), za kterou byl pravomocně odsouzen; navíc sám žalobce uvedl v protokolu ze dne 24. 3. 2018, že nevystoupal, jelikož se mu nechtělo a nevěděl, co by tam dělal. Žalovaný dodal, že se dostatečným způsobem vypořádal s otázkou rodinných a soukromých poměrů žalobce na území České republiky. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 23. 3. 2018 ve 14.40 hodin byla vyslána policejní hlídka na adresu P. k provedení pobytové kontroly se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců. Zde hlídka kontrolovala žalobce, který nebyl schopen

hlídce prokázat svou totožnost. Z důvodu, že v místě kontroly vzniklo podezření, že se žalobce nachází na území České republiky neoprávněně, byl následně zajištěn a eskortován na policejní služebnu. Při podání vysvětlení dne 24. 3. 2018 žalobce k dotazům žalovaného mimo jiné uvedl, že do České republiky přicestoval poprvé v roce 2002; někdy v roce 2012 nebo 2013 byl na Ukrajině, ale vrátil se. Přijel za prací. Cestovní pas ztratil, neví, proč si neudělal náhradní. Věděl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a že jeho odvolání bylo zamítnuto, a věděl, že mu bylo zamítnuto udělení azylu. Věděl, že měl povinnost vycestovat, k dotazu žalovaného, proč nevycestoval, odpověděl „*Co bych tam dělal? Nechtělo se mi.*“ Svoji pobytovou situaci nijak neřešil. Byl na ambasádě a řekli mu, že tady pas nedělají. Živí se brigádně jako automechanik a autoopravář. Je rozvedený, má tři dcery. Ty jsou dospělé, dvě se vdaly a dvanáctiletá bydlí s matkou v L. u M. S dcerami se občas stýká. Prostřední a nejmladší dcera bydlí s matkou v domě. Jezdí tam, když má peníze. Na Ukrajině má sestru, ale moc se spolu nebaví. V bytě bydlí s kamarádkou, je to Ukrajinka, má zde trvalý pobyt. Na Ukrajině žalobce nemá žádný majetek; zde má pohledávky, dluží mu mafiáni. Neplatí žádné alimenty, dětem dává peníze sám. Má nějaké peníze. Peníze na kauci nemá, může se dostavovat a hlásit na policii. V České republice nemá žádný majetek. Nemá kam vycestovat, ale chce vycestovat, aby si vyřídil doklady, protože nemá pas. Na Ukrajině by jel k bratranci. V domovské zemi mu nic nehrozí. V České republice má hodně trestů. Z žalobcova opisu z evidence rejstříku trestů ze dne 23. 3. 2018 bylo zjištěno, že žalobce získal v letech 2007 – 2017 celkem 8 záznamů v trestním rejstříku za několik trestných činů (maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, ohrožení pod vlivem návykové látky, zpronevěra, poškození cizích práv, ublížení na zdraví) s různými uloženými tresty včetně nepodmíněného trestu odnětí svobody. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 1. 2015 č.j. KRPA-467374-52/ČJ-2014-000022, jež nabylo právní moci dne 16. 6. 2015 (odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 28. 5. 2015 č.j. CPR-5945-5/ČJ-2015-930310-V237), bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 4 let. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24. 3. 2018 č.j. KRPA-111188-15/ČJ-2018-000022 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců; doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
8. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
9. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní

vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

10. Jak vyplývá z odst. 33. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011 č.j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.
11. Žalovaný dle závěru soudu dostal požadavkům stanoveným v § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož i shora citované judikatury, a při svém rozhodování o žalobcově zajištění všechny tyto okolnosti zohlednil. Pokud jde o přiměřenost dopadů žalobcova zajištění do jeho soukromého a rodinného života, žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz s. 5) mimo jiné uvedl: „Cizinec uvádí, že bydlí s kamarádkou – Ukrajinkou, která zde má trvalý pobyt, ale správní orgán se domnívá, že i případný samotný vztah s osobou oprávněně žijící na území ČR neznámá ještě automaticky nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgán dále konstatuje, že účastník řízení je osobou, která svým protiprávním jednáním porušovala zákony ČR. Chování účastníka řízení představuje skutečné a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti. V daném případě proto veřejný zájem na zajištění cizince převážil nad ochranou jeho soukromého života....
Cizinec poukázal na to, že na území ČR má tři dcery. Z toho nejmladší z nich je dvanáct let. Žádná z dcer ale na něm není závislá. Dvě z nich jsou již provdány a nejmladší bydlí s matkou na její trvalé adrese. Cizinec je rozvedený a dle tvrzení přispívá na její výživu, aniž by měl nařízeno placení výživného. Toto výživné může být z jeho strany dále hrazeno, i když se bude nacházet v domovském státě a po uplynutí zákazu pobytu si opět může vyřídit potřebná oprávnění k pobytu a pokud bude chtít, může dceru navštěvovat nebo tak, jak uvedl v protokolu, může za ní jezdit, jen když bude mít peníze.“ Zdejší soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a považuje jej za dostatečné vypořádání se s otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zdejší soud pak na rozdíl od žalobce nemá za to, že by žalovaný nezohlednil některé z kritérií stanovených v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva a zmíněných v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2015 č.j. 1 Azs 20/2015-45; odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za dostačující, přičemž jsou z něj jasně patrné úvahy, proč žalovaný dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Zdejší soud podotýká, že žalobcova nezletilá dcera, jež je státní příslušnicí Ukrajiny, může spolu se svojí matkou navštěvovat žalobce na Ukrajině (případně se tam přestěhovat), přičemž žalobci nic nebrání i z Ukrajiny přispívat na výživu své nezletilé dcery.
12. Pro dokreslení soud dále odkazuje na s. 5 – 6 rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 28. 5. 2015 č.j. CPR-5945-5/ČJ-2015-930310-V237, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2015 č.j. KRPA-467374-52/ČJ-2014-000022, jímž bylo žalobci uloženo

správním vyhoštění: „Až dosud se cizinec o nezletilou jakkoli nezajímal (měl pouze povědomí o její přítomnosti na území ČR) a aktuálně ji staví do role jakéhosi štítu, který má zabránit jeho vyhoštění, a to i přesto, že se na její výživě ani výchově jakkoli nepodílí a že cca po dobu 1 roku o něm neměla ani jeho nejbližší rodina jakékoli povědomí. Uvedené skutečnosti vyplývají shodně nejen z vyjádření bývalé manželky cizince a ze zaprotokolovaného vyjádření jeho bývalého zetě..., ale lze je dovodit také ze samotného vyjádření cizince. Nutno však podotknout, že cizinec sám nemá dostatečné povědomí ani o vlastním osobním stavu – vždyť o tom, že je rozveden, se dozvěděl až od nalézacího správního orgánu. Je tedy zřejmé, jakého charakteru a jaké intenzity jsou osobní vazby cizince a jeho vztahy k (dnes už bývalé) rodině. Za dané situace má ředitelství za to, že správním vyhoštěním cizince se nastavený způsob kontaktů s nezletilou jakkoli nezmění. Případně nezbytné osobní kontakty pak lze z důvodu zachování práv nezletilé zcela jistě realizovat cestou žádosti dle ustanovení § 122 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.“

13. Dopad do žalobcova soukromého a rodinného života je pak podstatně převážen žalobcovým opakovaným, dlouhodobým a intenzivním porušováním právního řádu České republiky (žalobce byl v letech 2007 – 2017 osmkrát pravomocně odsouzen za trestné činy maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, ohrožení pod vlivem návykové látky, zpronevěry, poškození cizích práv a ublížení na zdraví).
14. Soud dodává, že smyslem řízení o zajištění žalobce (a rovněž vydaného rozhodnutí) nebylo konečné posouzení otázky, zda má dojít ke správnímu vyhoštění žalobce (když o tomto správním vyhoštění již bylo pravomocně v minulosti rozhodnuto), nýbrž pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být v budoucnu realizován a nebyl předem zmařen tím, že se žalobce bude skrývat nebo se jinak bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění.
15. Poněvadž soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
17. Ustanovený zástupce žalobce JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s.ř.s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), a písemné podání (doplnění blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu). Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb.), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. května 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně